

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 2800

Warszawa, 20 sierpnia 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

**- o zmianie ustawy o wychowaniu
w trzeźwości i przeciwdziałaniu
alkoholizmowi.**

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Ireneusza Rasia.

(-) Zbigniew Ajchler; (-) Joanna Augustynowska; (-) Paweł Bańkowski; (-) Anna Białkowska; (-) Jerzy Borowczak; (-) Krzysztof Brejza; (-) Borys Budka; (-) Alicja Chybicka; (-) Janusz Cichoń; (-) Piotr Cieśliński; (-) Zofia Czernow; (-) Joanna Frydrych; (-) Grzegorz Furgo; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Elżbieta Gapińska; (-) Stanisław Gawłowski; (-) Elżbieta Gelert; (-) Artur Gierada; (-) Tomasz Głogowski; (-) Marta Golbik; (-) Cezary Grabarczyk; (-) Bożena Henczyca; (-) Jolanta Hibner; (-) Marek Hok; (-) Maria Małgorzata Janyska; (-) Bożena Kamińska; (-) Magdalena Kochan; (-) Ewa Kołodziej; (-) Zbigniew Konwiński; (-) Roman Jacek Kosecki; (-) Tomasz

Kostuś; (-) Wojciech Król; (-) Marek Krząkała; (-) Henryka Krzywonos-Strycharska; (-) Tomasz Kucharski; (-) Józef Lassota; (-) Gabriela Lenartowicz; (-) Tomasz Lenz; (-) Antoni Mężydło; (-) Aldona Młyńczak; (-) Izabela Katarzyna Mrzygłocka; (-) Killion Munyama; (-) Arkadiusz Myrcha; (-) Sławomir Neumann; (-) Małgorzata Niemczyk; (-) Tomasz Piotr Nowak; (-) Norbert Obrycki; (-) Marzena Okładrewnowicz; (-) Paweł Papke; (-) Małgorzata Pępek; (-) Danuta Pietraszewska; (-) Kazimierz Plocke; (-) Agnieszka Pomaska; (-) Jacek Protas; (-) Ireneusz Raś; (-) Leszek Ruszczyk; (-) Dorota Rutkowska; (-) Jakub Rutnicki; (-) Krystyna Sibińska; (-) Bogusław Sonik; (-) Paweł Suski; (-) Krystyna Szumilas; (-) Bożena Szydłowska; (-) Tomasz Szymański; (-) Marcin Świąćicki; (-) Rafał Trzaskowski; (-) Anna Wasilewska; (-) Monika Wielichowska; (-) Ryszard Wilczyński; (-) Stanisław Żmijan.

USTAWA

z dnia 2018 r.

**o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu
alkoholizmowi**

Art. 1. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2016 r. poz. 487, z 2017 r. poz. 2245 i 2439 oraz z 2018 r. poz. 310 i 650) **w art. 18 uchyla się ust. 3b.**

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Przedmiotowy projekt ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi ma na celu uchylenie, wprowadzonego ustawą z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, przepisu zgodnie z którym w przypadku, gdy liczba wniosków o zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych, przewyższa określony limit, o kolejności przyznawania zezwolenia decydowała odległość od najbliższego punktu sprzedaży, a następnie liczba prowadzonych przez danego przedsiębiorcę punktów sprzedaży.

Nowelizację ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, a szczególnie ww. przepis art. 18 ust. 3b obowiązujący od 9 marca br. należy ocenić zdecydowanie negatywnie, jako chybiony, a w realiach dużego miasta jako praktycznie nie do zrealizowania.

Na przykładzie Gminy Miejskiej Kraków, przyjęto rozwiązanie, iż w przypadku braku wolnych miejsc limitowych, o kolejności uzyskania zezwolenia decydowała data złożenia kompletnego wniosku (zgodnie z wyrokiem WSA w Krakowie z dnia 15 stycznia 2008 r., sygn. III SA/Kr 908/07). Rozwiązanie takie wydawało się być optymalne i w praktyce urzędu nie budziło zastrzeżeń i wątpliwości ze strony przedsiębiorców.

Przyjęte przez Sejm rozwiązanie zburzyło całkowicie przyjętą praktykę.

Należy podkreślić, że w realiach dużego miasta, w procedowaniu cały czas jest kilkadziesiąt wniosków o wydanie limitowanych zezwoleń (do ok. 100).

Codziennie składane są nowe wnioski o wydanie zezwoleń. W tej sytuacji, nie ma fizycznej możliwości „uporządkowania” takiej liczby wniosków wg „hierarchii” odległości od innego punktu sprzedaży, gdyż wymagałoby to jednoczesnego przeprowadzenia kilkudziesięciu wizji lokalnych (ogłędzin), mających na celu ustalenie odległości sklepu od sklepu czy też lokalu od lokalu. Pamiętać należy, że wizja lokalna stanowi dowód określony w przepisach kpa, o którym stroną należy zawiadomić z ustawowym

wyprzedzeniem. Tymczasem w okresie potrzebnym na zawiadomienie wszystkich przedsiębiorców o dowodzie z wizji oraz na same ich przeprowadzenie, do urzędu wpłynie następna, znaczna liczba wniosków, których lokalizacje również muszą zostać poddane oględzinom.

Powyższe okoliczności oznaczają, że w realiach dużego miasta nie będzie możliwe w praktyce określenie „hierarchii” wniosków wg odległości od sąsiedniego punktu sprzedaży. Natomiast drugie kryterium, tj. jak najmniejsza liczba punktów sprzedaży alkoholu prowadzonych przez danego przedsiębiorcę, jest możliwe do zrealizowania, lecz wymagałaby znacznych nakładów pracy m.in. modyfikacji bazy wg liczby zezwoleń wydanych dla każdego przedsiębiorcy.

W świetle powyższych okoliczności, przepis art. 18 ust. 3b ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałania alkoholizmowi należy ocenić jednoznacznie negatywnie i uchylić

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na budżet państwa.

Przedmiot projektu nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

BAS-WAPM-1984/18

Warszawa, 27 sierpnia 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego
projektu ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości
i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (przedstawiciel wnioskodawców:
poseł Ireneusz Raś)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projektodawcy proponują uchylenie art. 18 ust. 3b ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi¹ (dalej: ustawa). Uchylane przepisy określają kryteria przyznawania, przez wójtów, burmistrzów i prezydentów miast (dalej: organy zezwalające), zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży (dalej: zezwolenia). Uchylany art. 18 ust. 3b ustawy został dodany do ustawy mocą art. 1 ust. 3 lit. b ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 310). Projekt ustawy dodający art. 18 ust. 3b do ustawy (druk nr 1988) był przedmiotem opinii Biura Analiz Sejmowych nr BAS-WAPM-2243/17. W ocenie BAS projekt nie był sprzeczny z prawem UE.

Zgodnie z obecnym stanem prawnym, w myśl art. 18 ust. 1 ustawy, sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży może być prowadzona tylko na podstawie zezwolenia wydanego przez organ zezwalający właściwy ze względu na lokalizację punktu sprzedaży. Zezwolenia są wydawane na podstawie wniosków przedsiębiorców (dalej: wnioski). W przypadku, gdy liczba wniosków przewyższa ich maksymalną liczbę określoną przez radę gminy w drodze ustawy, stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy, organ zezwalający przyznaje zezwolenia na podstawie

¹ Dz. U. z 2016 r. poz. 487, ze zm.

kryteriów określonych w art. 18 ust. 3b ustawy. W myśl tych przepisów, organ zezwalający wydaje zezwolenia w pierwszej kolejności uwzględniając kryterium jak największej odległości punktu, w którym ma być prowadzona sprzedaż napojów alkoholowych, od najbliższego działającego punktu sprzedaży napojów alkoholowych, liczonej najkrótszą drogą dojścia ciągiem dróg publicznych, a w następnej kolejności – kryterium prowadzenia przez wnioskodawcę jak najmniejszej liczby punktów sprzedaży. Przytoczony art. 18 ust. 3b ustawy, określający kryteria przyznawania przez organy zezwalające zezwoleń, projektodawca zamierza uchylić. Wskazywaną przyczyną nowelizacji jest praktyczna niemożliwość stosowania omawianych przepisów w dużych aglomeracjach miejskich, w których składane są duże liczby wniosków.

Zgodnie z art. 2 projektowanej ustawy ma ona wejść w życie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

2.1. Ocena zgodności projektu ustawy z prawem UE wymaga odwołania się do przepisów dotyczących swobodnego przepływu towarów zawartych w art. 34 i art. 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE). Zgodnie z art. 34 TfUE zakazane jest ustanawianie, w obrocie między państwami członkowskimi, ograniczeń ilościowych w przywozie towarów oraz wszelkich środków o skutku podobnym do ograniczeń ilościowych. Ograniczenia ilościowe zostały zdefiniowane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) jako środki prowadzące do całkowitego lub częściowego zakłócenia importu, eksportu lub tranzytu towarów w handlu wewnątrzwspólnotowym². Natomiast środki o skutku podobnym do ograniczeń ilościowych zdefiniowano jako wszelkie regulacje prawne wydawane przez państwa członkowskie, które mogą naruszać – bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie – handel wewnątrzwspólnotowy³.

Prawo UE przewiduje jednak możliwość wprowadzania przez państwa członkowskie ograniczeń w swobodnym przepływie towarów, jeśli są one uzasadnione potrzebą ochrony nadrzędnych interesów publicznych, do których art. 36 TfUE zalicza: ochronę moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego oraz ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt. Ustanowiony w art. 36 TfUE katalog nadrzędnych interesów publicznych ma charakter zamknięty. Ponadto, wprowadzane przez państwa członkowskie ograniczenia nie mogą stanowić środków arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między państwami członkowskimi. Zakaz arbitralnej dyskryminacji oznacza, że środki podejmowane przez państwa członkowskie na podstawie art. 36 TfUE nie mogą stanowić ukrytych przeszkód w handlu pomiędzy państwami członkowskimi, tj. w rzeczywistości nie mogą służyć celom innym niż te, dla których zostały ustanowione. Testem na brak

² Wyrok TSUE w sprawie 2-73, *Riseria Luigi Geddo przeciwko Ente Nazionale Risi*, ECLI:EU:C:1973:89.

³ Wyrok TSUE w sprawie 8-74, *Procureur du Roi przeciwko Benoit i Gustave Dassonville*, ECLI:EU:C:1974:82.

dyskryminacji towarów innych niż krajowe jest kontrola, czy podobne środki są stosowane także w odniesieniu do podobnych produktów krajowych. Natomiast zakaz ukrytych ograniczeń w handlu między państwami członkowskimi oznacza, że działania państwa członkowskiego nie mogą iść dalej niż jest to konieczne do zapewnienia osiągnięcia zakładanego celu. Ciężar dowodu w odniesieniu do obu wymogów spoczywa na państwie członkowskim stosującym dany środek.

Należy również wskazać, że ograniczenia w sprzedaży alkoholu były przedmiotem orzecznictwa TSUE. Z jednej strony stoi on na stanowisku, że ochrona ludzkiego zdrowia przed szkodliwym działaniem alkoholu stanowi niewątpliwie jedną z przyczyn usprawiedliwiających odstępstwo od art. 34 TfUE⁴. W ocenie TSUE przepisy krajowe, które mają na celu ukierunkowanie spożycia alkoholu w taki sposób, aby zapobiegać wywoływanym przez niego szkodliwym skutkom społecznym i zdrowotnym, mogą być uzasadnione względami zdrowia i porządku publicznego, o których mowa w art. 36 TfUE⁵. Z drugiej natomiast strony TSUE, oceniając przepisy krajowe, niejednokrotnie orzekał, że przepisy ograniczające sprzedaż lub reklamę napojów alkoholowych były nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego celu bądź dyskryminowały towary zagraniczne, przez to były sprzeczne z art. 34 w zw. z art. 36 TfUE⁶.

Biorąc pod uwagę przedmiot projektowanej ustawy, uzasadnione jest odwołanie się do ustanowionej w drodze orzecznictwa TSUE formuły Keck. Formuła ta odnosi się do ograniczeń w zakresie zasad sprzedaży towarów, jako stanowiących środek o skutku podobnym do ograniczeń ilościowych, zakazany na mocy art. 34 TfUE⁷. Zasadami sprzedaży, w rozumieniu formuły Keck, są krajowe przepisy i praktyki dotyczące szeroko rozumianych metod wprowadzania do obrotu⁸, tj. takich kwestii jak: kto, kiedy, gdzie i jak może sprzedawać towary oraz jak, gdzie i kiedy można towary reklamować. Pojęcie przepisów dotyczących sprzedaży obejmuje również unormowania dotyczące zakazu sprzedaży i konsumpcji w miejscach publicznych mocnych napojów

⁴ Wyroki TSUE w sprawach: C-152/78, *Komisja przeciwko Francji*, ECLI:EU:C:1980:187; w połączonych sprawach C-1 i C-176/90, *Aragonesa de Publicidad Exterior SA i Publlvía SAE przeciwko Departamento de Sanidad y Seguridad Social de la Generalitat de Cataluña* ECLI:EU:C:1991:327; C-189/95, *Harry Franzén*, ECLI:EU:C:1997:504.

⁵ Wyrok TSUE w sprawie C-434/04, *Ahokainen i Leppik*, ECLI:EU:C:2006:609.

⁶ Wyroki TSUE w sprawach: C-405/98, *Konsumentombudsmannen (KO) przeciwko Gourmet International Products AB (GIP)* ECLI:EU:C:2001:135; C-170/04, *Klas Rosengren i inni przeciwko Rikssåklagaren*, ECLI:EU:C:2007:313.

⁷ Jak wskazano wyżej środki o podobnym skutku do ograniczeń ilościowych to, zgodnie z orzecznictwem TSUE, wszelkie regulacje prawne wydawane przez państwa członkowskie, które mogą naruszać bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie handel wewnątrzwspólnotowy.

⁸ Wyrok TSUE w sprawach: C-441/04, *A-Punkt Schmuckhandels GmbH przeciwko Claudia Schmidt*, ECLI:EU:C:2006:141; C-20/03, *Postępowanie karne przeciwko Marcel Burmanjer, René Alexander Van Der Linden i Anthony De Jong*, ECLI:EU:C:2005:307.

alkoholowych⁹. W sprawie C-267/91 *Keck*, w której omawiana formuła została ustanowiona, TSUE orzekł, że środkiem o skutku podobnym do ograniczeń ilościowych, zakazany na mocy art. 34 TfUE, nie są przepisy krajowe dotyczące zasad sprzedaży towarów, jeżeli są one stosowane do wszystkich zainteresowanych przedsiębiorców działających na terytorium danego państwa członkowskiego, które jednakowo, pod względem prawnym i faktycznym, wpływają na obrót towarami krajowymi i pochodzącymi z innych państw członkowskich. Zastosowanie formuły *Keck* wymaga zatem ustalenia, że przepisy krajowe: 1) dotyczą zasad sprzedaży, 2) są stosowane do wszystkich przedsiębiorców działających na terytorium danego państwa, 3) są stosowane jednakowo do towarów krajowych i importowanych z państw członkowskich oraz 4) w rzeczywistości nie utrudniają dostępu do rynku towarom pochodzącym z innych państw członkowskich w większym stopniu niż towarom krajowym.

2.2. Odnosząc się do treści projektu ustawy, uzasadnione jest również odwołanie się do dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym¹⁰ (dalej: dyrektywa). Zgodnie z art. 15 ust. 7 dyrektywy określającym obowiązki notyfikacyjne odnoszące się do usług na rynku wewnętrznym, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich nowych przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które ustanawiają określone w tej dyrektywie wymogi oraz o przyczynach wprowadzenia takich wymogów (dalej: wymogi). Wymogi, do których odnosi się wskazany obowiązek notyfikacyjny, zostały określone w art. 15 ust. 6 w związku z ust. 2 i ust. 3 dyrektywy. Zgodnie z tymi przepisami, państwa członkowskie zobowiązane są sprawdzić, czy w ramach ich systemów prawnych podejmowanie lub prowadzenie działalności usługowej jest uzależnione od spełnienia tych wymogów. Z punktu widzenia opiniowanego projektu ustawy istotne jest, że jednym z omawianych wymogów są ilościowe lub terytorialne ograniczenia, zwłaszcza w postaci limitów ustalonych w związku z liczbą ludności lub minimalną odległością geograficzną pomiędzy usługodawcami.

Po uzyskaniu powiadomienia od państwa członkowskiego o przepisach krajowych zawierających wymogi, Komisja informuje o tych przepisach inne państwa członkowskie. Powiadomienie nie stanowi przeszkody w przyjęciu notyfikowanych przepisów przez państwa członkowskie. W ciągu trzech miesięcy od daty wpływu powiadomienia Komisja bada zgodność wymogów z prawem UE, a w odpowiednich przypadkach podejmuje decyzję wzywającą dane państwo członkowskie do odstąpienia od ich przyjęcia lub do ich uchylenia.

⁹ Wyrok TSUE w sprawie 75/81, *Joseph Henri Thomas Blesgen przeciwko państwu belgijskiemu*, ECLI:EU:C:1982:117.

¹⁰ Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, s. 36.

3. Analiza przepisów projektu ustawy pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Proponowane w projekcie ustawy uchylenie art. 18 ust. 3b ustawy jest związane ze swobodnym przepływem towarów w rozumieniu art. 34 i nast. TfUE, gdyż dotyczy zasad sprzedaży towarów w rozumieniu formuły Keck. Opiniowaną nowelizację należy uznać za niesprzeczną z art. 34 TfUE, gdyż zawarte w art. 18 ustawy reguły dotyczące przyznawania zezwoleń, po uchyleniu art. 18 ust. 3b ustawy, będą stosowane do wszystkich przedsiębiorców działających na terytorium Polski i będą się odnosić jednakowo do towarów krajowych i pochodzących z innych państw członkowskich UE. Można również założyć, że uchylenie omawianych przepisów nie utrudni dostępu do rynku towarom pochodzącym z innych państw członkowskich w większym stopniu niż towarom polskim. Można zatem stwierdzić, że uchylane przepisy ustawy dotyczące zasad sprzedaży napojów alkoholowych nie stanowią zakazanego przez prawo UE środka o skutku podobnym do ograniczeń ilościowych w rozumieniu art. 34 TfUE.

3.2. W związku z tym, że zmieniany art. 18 ustawy określa sposób ustalania maksymalnej liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych na terenie gminy, zawarte w nim przepisy można uznać za ilościowe lub terytorialne ograniczenie w rozumieniu art. 15 ust. 2 lit. a dyrektywy. Zgodnie z tą dyrektywą wprowadzenie takiego wymogu podlega obowiązkowi notyfikacyjnemu.

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie jest spreczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy podlega notyfikacji w trybie art. 15 ust. 7 dyrektywy 2006/123/WE, przy czym wszczęcie procedury notyfikacyjnej nie stanowi przeszkody w przyjęciu projektowanych przepisów.

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

Warszawa, 27 sierpnia 2018 r.

BAS-WAPM-1985/18

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu
– czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości
i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (przedstawiciel wnioskodawców:
poseł Ireneusz Raś) jest projektem ustawy wykonującej
prawo Unii Europejskiej**

Projektodawcy proponują uchylene art. 18 ust. 3b ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (dalej: ustawa)¹. Uchylane przepisy określają kryteria przyznawania, przez wójtów, burmistrzów i prezydentów miast (dalej: organy zezwalające), zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży (dalej: zezwolenia).

Zgodnie z obecnym stanem prawnym, w myśl art. 18 ust. 1 ustawy, sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży może być prowadzona tylko na podstawie zezwolenia wydanego przez organ zezwalający właściwy ze względu na lokalizację punktu sprzedaży. Zezwolenia są wydawane na podstawie wniosków przedsiębiorców (dalej: wnioski). W przypadku gdy liczba wniosków przewyższa ich maksymalną liczbę określoną przez radę gminy w drodze ustawy, stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy, organ zezwalający przyznaje zezwolenia na podstawie kryteriów określonych w art. 18 ust. 3b ustawy. W myśl tych przepisów, organ zezwalający wydaje zezwolenia w pierwszej kolejności uwzględniając kryterium jak największej odległości punktu, w którym ma być prowadzona sprzedaż napojów alkoholowych, od najbliższego działającego punktu sprzedaży napojów alkoholowych, liczonej najkrótszą drogą dojścia ciągiem dróg publicznych, a w następnej kolejności – kryterium prowadzenia przez wnioskodawcę jak najmniejszej liczby punktów sprzedaży. Przytoczony art. 18 ust. 3b ustawy, określający kryteria przyznawania przez organy zezwalające zezwoleń, projektodawca zamierza uchylić. Wskazywaną przyczyną nowelizacji

¹ Dz. U. z 2016 r. poz. 487, ze zm.

jest praktyczna niemożliwość stosowania omawianych przepisów w dużych aglomeracjach miejskich, w których składane są duże liczby wniosków.

Projektowana ustawa nie jest sprzeczna z prawem UE. Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi **nie jest** projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt